

ἀδιαφόρων ἐκείνων καὶ τῶν εὐδαιμόνων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θρηνηθῇ. Ὡ! τίς ἠδύνατο νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, τὸ τορπιλλοβόλον του, τὸ παρὰ τῶν κυμάτων ταλαιπωρούμενον 29 του, καὶ τοὺς σφοδρούς ἐκ τῆς θαλάσσης κλονισμούς καὶ τὸ βίαιον πνεῦμα τοῦ ἀνέμου;

Πάντες ἀπεσύρθησαν. Αὐτὸς ἔμενεν ἀκόμη θεωρῶν, μὴ συλλογισθεὶς ὅτι καὶ δι' αὐτόν, ὡς διὰ τοὺς ἄλλους, εἶχεν ἐπέλθει ἡ ὥρα νὰ χαιρετίσῃ τὴν οἰκοδέσποιαν καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν δι' αὐτὸν προσδιωρισμένον δωματίον. Αἴφνης ἡ μόνωσις τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Ἦτο μόνος, μόνος!

Τότε ὁ πόνος τῆς καρδίας του ἐξερράγη. Οἱ βραχιόνες του κατέπεσον, μὴ συγκρατούμενος δὲ πλέον ἐν τῇ ἀκρα σιγῇ τῆς ἀκτινοβόλου νυκτός, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς εὐδαιμονίας ἦν ἐδοκίμασεν, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς ἀπέλπισίας ἦν ἡ ἡμέρα ἐμελλε νὰ συνεπιφέρῃ δι' αὐτόν, ἀφῆκε τὴν ὀδύνην του νὰ ἐκχυθῇ ἐκ τῶν ὀμμάτων του ἀνισχύρων πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά των.

Ὅπως πρὸ ὀλίγου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ στροβίλου, μία χεὶρ ἔψαυσε τὸν ὦμόν του. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐστράφη διὰ μιᾶς. Ἦτο ἐκείνη, ἐκείνη πάλιν. Εἶδε τὰς ἀπαστραπτύσας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του, τὰ δάκρυα, ἄτινα βραδέως καταρρέουσιν ἐκ τῶν ἠλιοκαῶν παρεῖων τοῦ ναυτικοῦ. Μειδίαια διαγράφεται εἰς τὰ χεῖλη τῆς καὶ οἱ τρυφεροὶ τῆς δάκτυλοι τείνονται πρὸς τὴν φλέγουσαν χεῖρα τοῦ Πλεμόν.

— Ὡ! ψιθυρίζει αὐτὸς μετ' ἀπέλπισδος παραφορᾶς.

Ἡ νεῆνις δὲν ἀποσύρει τοὺς δακτύλους τῆς.

Ἄπαξ, δὶς, τρίς ὁ νέος ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὰ χεῖλη του, οὕτως ὥστε ἐπὶ τέλους χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, κεκυφὼς ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης ἦν κατέβρεχε διὰ τῶν δακτύλων του, καταβεβλημένος ἐκ τῆς εὐδαιμονίας του ἐκράτησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στόματός του δι' ἐνὸς ἀσπασμοῦ, ἐν ᾧ ἡ Λευκὴ ἠδυνήθη νὰ αἰσθανθῇ ἄπασαν τὴν δύναμιν μεθ' ἧς ἡ ψυχὴ του ἀφιερῶτο πρὸς αὐτήν.

Ἡ νύξ ἐκείνη διὰ τὸν Φριδερίκον Πλεμόν ὑπῆρξεν ἔμπλεως ἀγωνίας καὶ ἀποχυνώσεως.

Δὲν ἐκοιμήθη ποσῶς. Εἶδε τὴν ἠὼ λυκαίνουσαν τὸν ὀρίζοντα. Ἦτο ἄρα ἡ εὐτυχία, ἣτις ἐπῆρχετο αὐτῷ διὰ τῶν πρώτων ἀκτίων τῆς ἡμέρας;

Ἀδιαφόρον! Ἡ γαλήνη ἐπανήρχετο εἰς τὴν ψυχὴν του. Δὲν ἤθελε νὰ καταπρασθῇ. Εὐθύς ὡς ὁ καιρὸς ἤθελε τοῦ τὸ ἐπιτρέψει θὰ ἐπανέβλεπε τὴν Λευκὴν. Θὰ προσεπάθει νὰ διαφωτίσῃ τὴν νεάνίδα ἐξηουόμενος αὐτὸς περὶ τῆς συγχιήσεως τῆς πρώτης στιγμῆς, ὀφειλομένης ἰσως τῆς ἐκπληξίν, εἰς τὴν ἀπερίσκεπτον παραφορὰν τῆς καρδίας. Ὅπως δῆποτε θὰ παρέτεινε τὴν διαμονὴν του εἰς φιλόξενον οἰκίαν, ἔνθα ἡ στιγμιαία τοῦ ἀποθάρρυνσις εἶχεν ἰσως ἐπιφέρει ἐπανόρθωτον ἐνόγησιν.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς πρωίας ἀνηγγέθη εἰς τὸν νέον ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἔτοιμον καὶ ὅτι τὸν ἀνέμενον κάτω.

Ὡ! τί εἶνε αὐταὶ αἱ γυναῖκες τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας! Εἶνε ἀκούραστοι. Πέντε ὥραι ὑπνοῦ ἤρκεσαν ν' ἀποδώσωσιν αὐταῖς τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν φαιδρότητα. Ταλαίπωρε Πλεμόν! Αὐτός, ὁ ναυτικός, τὸ τέκνον τῆς θαλάσσης, ἠσθάνετο ἑαυτὸν κατάκοπον ἐκ τοῦ καμάτου καὶ ἐκ τῆς συγχιήσεως.

Πράγματι τὸν ἀνέμενον πάντες, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς Λευκῆς, δροσερᾶς καὶ ἀκμαίας μετὰ τὸ πρωινὸν λουτρόν.

[Ἔπεται συνέχεια].

XAP. ANNINOS

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Εἶναι ἤδη ἡ ἕκτη τῆς ἐσπέρας! εἶπεν, ἐπιστρέψας πλησίον τῶν κυριῶν.

— Ἀπὸ τώρα! ἐπανέλαβεν ἡ νεῆνις.

— Ἀλλοίμονόν μου! ὑπετονθόρισε ἡ παιδαγωγός. Ἡ ἐπιφώνησίς σας μ' ἐκπλήττει. Ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι ἦσαν αἱ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Παρ' ὀλίγον ἡ Ἐλενίτσα καὶ ὁ Μαυρίκιος ἐπανελάμβανον τὸ «ἀπὸ τώρα,» ὅταν, μετὰ δύο ὥρας, ὁ Σπύρος ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀποχωρήσεως καὶ ὠδήγησε τοὺς δύο αἰχμαλώτους εἰς εἶδος τι διαδρόμου, ὅστις ἀπετέλει τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῶν δωματίον.

Ὁ Μαυρίκιος ἐτοποθετήθη πρὸ τῆς θύρας, ὡς πιστὸς φύλαξ.

ΙΣΤ'.

Ἡ δευτέρα ἐκείνη νύξ τῆς αἰχμαλωσίας ὑπῆρξεν ἥττον καλή. Οἱ αἰχμαλωτοὶ ἐκοιμήθησαν κακῶς, διότι ἦσαν ὀλιγώτερον κουρασμένοι, ὁ ἀὴρ τοῦ σπηλαίου ἦτο βαρὺς καὶ προσῆγγιζεν ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερώσεως.

Ὅτε τὴν πρωίαν ἐπανεῖδον ἀλλήλους, ὁ Μαυρίκιος καὶ ἡ Ἐλενίτσα ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσιν ἐνδομύχως ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι γλυκεῖα θυσία τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅτι εἰς κομμωτῆς, εἰς λουτήρ καὶ καθαρὰ ἀσπρόρουχα ἔχουσιν ἐπίσης τὴν ἀξίαν των. Οὐχ ἥττον, ἐμειδίασαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἠσθάνθησαν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς θὰ ἦσαν ὅμως εὐτυχέστεροι, ἐὰν ἐπανέβλεπον τὸν Γιάννην μετὰ τὰς τετρακισχιλίας λίρας. Οἴμοι! Μέχρι τῆς μεσημβρίας δὲν εἶχε γίνεαι εἰσέτι λόγος περὶ αὐτοῦ.

Ἡ βραδύτης ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ληστές. Ὁ Σπύρος δὲν ἐτραγῶδει πλέον ἀπὸ τε-

τάρτου τῆς ὥρας, οἱ τρόποι του ἐγίνοντο ψυχρότεροι, ὥστε, ἐπὶ τέλους, μόλις ἐφέρετο ἀβροσπρῶνως.

Οἱ δύο νέοι μάτην προσεπάθουν ν' ἀποκρύπτωσιν ἀμοιβαίως τοὺς φόβους των καὶ νὰ μειδιῶσιν ἐσκέπτοντο περὶ τοῦ Γιάννη πλειότερον ἢ περὶ αὐτῶν ἐφοβοῦντο δι' αὐτόν, ὡς ἐὰν ἦτο προσφιλέστατος φίλος των. Ἡ Ἐλενίτσα προσήχετο ἐνδομύχως ὑπὲρ τοῦ ληστοῦ, βεβαίως δ' ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιολόγου ἐκείνου ἀνθρώπου ἀνεμιγνύετο εἰς προσευχὴν. Ἡ ἀτυχὴς νεῆνις ἐθλίβετο μέχρι τοῦ σημείου, ὅτι δὲν περιέβαλε τὸν τράχηλόν του διὰ τοῦ φυλακτοῦ τῆς, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ δεσποινὶς Γούδφωλ ἔτρεμεν, ἀλλὰ οὐχὶ ἐκ πυρετοῦ. Δύο ἡμέραι χωρὶς τέτον καὶ *kalloway pill* ἦσαν πολλαὶ δι' αὐτήν.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο μετὰ πενθίμου βραδύτητος, διότι ἡ συνδιάλεξις, ἣτις καθίστα αὐτὰς βραχυτάτας τὴν προτεραίαν, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀνηγείρετο, ὀχυρότερον, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, τὸ μέγα ἐμπόδιον ἐνὸς «ἰσως». Οὐδεμία ἐρώτησις εἶχε σημασίαν ἀπέναντι τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, τῆς μᾶλλον τρομερᾶς καὶ σημαντικῆς:

— Πόσας ὥρας θ' ἀφήσωσι νὰ παρέλθωσι πρὶν ἢ ἀποκοψῶσι τὰς κεφαλὰς ἡμῶν;

Ἀλλὰ διὰ τὸν Μαυρίκιον δὲν ἦτο αὕτη ἡ τρομερωτέρα ἐρώτησις, διότι ὑπῆρχεν ἕτερα, ἣτις ἐπάγωνε τὸ αἷμά του, θεωμένου μετὰ φρικιάσεων τὴν ὑπέροχον καλλονὴν τῆς συντρόφου του...

Ἡ φρουρὰ ἦτο ἐν ὄπλοις. Ὁ Σπύρος καὶ δεκάς ἐτέρων ληστῶν, οἵτινες θὰ ἐλεγέ τις ὅτι εἶχον ἀναφανῆ ἀπὸ τὴν γῆν, ἐφρούρουν ὄπισθεν τῶν βράχων μετὰ τυφέκια εἰς χεῖρας καὶ λαλοῦντες πρὸς ἀλλήλους διὰ μονοσυλλάβων.

Ἡ θανάσιμος ἐκείνη προσδοκία διήρκεσε μέχρι τῆς πέμπτης ἐσπερινῆς ὥρας, ὅτε παιδρὰ ἀναφώνησις ἠκούσθη:

— Ὁ καπετάνιος ἔρχεται.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Γιάννης ἦτο πλησίον τοῦ σπηλαίου, κεκαλυμμένος ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ φαινόμενος κατάκοπος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του εἶχεν εὐνόητον ἔκφρασιν.

Δὲν θὰ ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του. Χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, ἐκάλεσε περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἀνθρώπους του καὶ εἶπεν αὐτοῖς μίαν μόνην φράσιν ἑλληνιστί.

Κραυγαὶ ἀγανακτήσεως ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτήν.

Ἡ Ἐλενίτσα, ἐνοήσασα, ἔθιξε τὸν βραχίονα τοῦ Μαυρικίου καὶ ἐψιθύρισε μετὰ στενοχωρίας:

— Ἐλαβε μόνον τρισχιλίας λίρας.

Ὁ νεαρὸς ἰατρὸς προὐχώρησε μετὰ θάρρους μεταξὺ τῶν ληστῶν, ἵνα μάθῃ τί συνέβη. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλοῦστατον. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Γιάννη ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οἶκον Χάρρισων καὶ Σα, ὅπου, κατ' ἀρχάς, ἐκράτησαν αὐτὸν ἐπὶ πολλὰς

ἄρας, εἶτα δὲ τῷ ἔδωκαν μόνον τὰ τρία τέταρτα τοῦ αἰτουμένου ποσοῦ, εἰπόντες ὅτι τόσα μόνον εἶχον διαθέσιμα χρήματα.

Ὁ Γιάννης ἐξέθεσε ψυχρῶς τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ συμπεράνη, ὡς πρόεδρος γενικῆς συνελεύσεως, ὅστις ἀφίνει τοῖς μετόχοις τὸ δικαίωμα ν' ἀποφασίσωσιν. Ὑπέδειξεν ὅμως, ὅτι αὐτὸς θὰ ἐδέχετο καὶ θ' ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν τοῖς αἰχμαλώτοις. Ἄλλ' ὁ Σπύρος, αὐστηρὸς εἰς τὰς ἀρχάς του, ὑπεστήριξε μετὰ βιαϊότητος τὴν ἐναντίαν γνώμην.

— Μὰς γνωρίζουν, ἐκράυγαζεν. Ἡξέυρου ὅτι δὲν ἔχουν τίποτε νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ ἡμᾶς, ἐὰν ἦναι εἰλικρινεῖς, ἀλλὰ καὶ τίποτε νὰ ἐλπίσουν ἐὰν ἐναντιωθοῦν ἢ θελήσουν νὰ μὰς ἀπατήσουν. Μόνον μίαν ἀπόφασιν ἔχομεν νὰ λάβωμεν...

Ἐπέρανε δὲ τὴν φράσιν του διὰ χειρονομίας ἀπλουστάτης, ἀλλ' ἐκφραστικωτάτης.

— Ἐκπλήττομαι — εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, — ὅτι ὁ κύριος Χάρριτων προσηνέχθη τοιοῦτοτρόπως. Καὶ δὲν ἔδωκεν ἐτέρας διασαφήσεις ;

— Εἰς τὸν διάβολον αἱ διασαφήσεις ! — εἶπεν ὁ Γιάννης. — Νομίζετε, ὅτι ὑπῆγα νὰ συζητήσω εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἡμπορεῖτε νὰ λάβετε σεῖς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν, διότι αὐριον θ' ἀναχωρήσετε διὰ τὴν Σμύρνην. Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν θέλομεν νὰ σὰς κρατήσωμεν αἱ δύο κυρίαί μὰς φθάνουν.

Ὁ Μαυρίκιος διεμαρτυρήθη. Ἡ σκέψις τοῦ ν' ἀφήσῃ τὴν Ἐλενίτσαν μόνην μεταξὺ ἐκείνων τῶν θηρίων καθίστα αὐτὸν παράφροννα. Προὔτεινε νὰ διπλασιάσῃ τὸ ποσόν, ἐὰν ἤθελον νὰ κρατήσωσιν αὐτὸν ὡς ὄμηρον. Δὲν ἐλάμβανε ὅμως ὑπὸ ὄψιν τὸν Σπύρον, ὅστις ἦτο ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς συμμορίας. Οὗτος ὑπεστήριζεν, ὅτι λύτρα μὴ πληρωθέντα πλήρη δὲν ἦσαν λύτρα, ὅτι οἱ λησταὶ εἶχον συμφέρον νὰ το καταστήσωσι γνωστὸν δι' αὐστηροῦ παραδείγματος καὶ ὅτι εἶχον πλήρες δικαίωμα νὰ κρατήσωσι τὰς γυναῖκας.

— Ἄλλως, προσέθετο, οἱ ξένοι δὲν πρέπει ν' ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις μὰς. Αὐτοὶ περιπλέκουν τὰς συζητήσεις μὰς. Ὅπου λαλοῦν πολλὰ κοκόρια ἀργεῖ νὰ ἔξημερώσῃ.

Ἡ τοιαύτη ἐπίκλησις τῶν κανονισμῶν ἐπὶνέγκε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ὑπὸ τὴν φύλαξιν ἐνὸς τῶν ληστών. Εὐνόητος ἡ ψυχολογικὴ τῶν κατὰστάσεως, ἀλλὰ δέον νὰ βραχύνωμεν τὴν διήγησιν. Μετὰ μακρὸν συζήτησιν, ὁ Γιάννης ἐπλησίασε σοβαρῶς τὸν Μαυρίκιον. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του ἦτο τὸσον παράδοξος, ὥστε οἱ αἰχμάλωτοι ἐνόμισαν, ὅτι ἠγγικεν ἡ ἐσχάτη ὥρα των. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα.

— Εἴσθε ἐλεύθεροι — εἶπεν ὁ ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναχωρήσετε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κρηνοὺς εἰς νύκτα τόσον σκοτεινὴν. Αὐριον, ἄμα ἔξημερώσῃ, ἠμπορεῖτε νὰ το πράξετε.

Πλὴν μὴ λησμονεῖτε ὅτι, χωρὶς τὸν

Γιάννην, δὲν θὰ τὴν ἐγλυτώνατε τόσον εὐθηνά.

Τὴν ἐπιούσαν, πρὸ τῆς μεσημβρίας, ὁ Μαυρίκιος καὶ αἱ δύο κυρίαί, ἐπιβαίνουσαι τῶν ὄνων των, ἐξήρχοντο τῆς τελευταίας φάραγγος τοῦ ὄρους καὶ ὁ χρησιμεύσας αὐτοῖς ὡς ὀδηγὸς ληστῆς ἐδείκνυε, διὰ τῆς χειρὸς, τὰς οἰκίας τοῦ Μπουρνάβασι, ἐνῶ ἔτεινε τὴν ἐτέραν χεῖρα, ὅπως λάβῃ δῶρόν τι. Ὁ ἰατρὸς δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος τοῦ ν' ἀρνηθῆ νὰ τῷ δώσῃ ἐν νόμισμα, διότι ἡ αἰτήσις καὶ ἡ ἀναισχυντία τοῦ ληστοῦ τῷ ἐφάνησαν παράδοξοι. Ἄλλως, μόνον τὸν Σπύρον ἐμίσει ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ὁ Χάρριτων καὶ ἡ σύζυγός του περιέμενον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς προτεραίας τοὺς αἰχμαλώτους εἰς τὸ Μπουρνάβασι. Εἶχον μὲν ἔλθει ἐποχοῦμενοι, ἀλλ' ἔλαβον τὴν προφύλαξιν νὰ μὴ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ἢ ἓνα μόνον ὑπηρέτην καὶ νὰ μὴ ὑπερβῶσι τὰς πρώτας οἰκίας τοῦ χωρίου ἐκ φόβου μήπως οἱ κάτοικοι τούτου, φίλοι τῶν ληστών, ἀπατηθῶσιν ὡς πρὸς τὰς προθέσεις των. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, συνέβη σπανιώτατον πρᾶγμα : ἐθεάθη ἡ Ἄθηνά χύνουσα ὀλίγα δάκρυα.

Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ τοῦ νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς τὸν Σκῶτον τὰς σκέψεις του :

— Μοὶ ἐκάματε οἰκονομίαν χιλίων λιρῶν, κύριε Χάρριτων' σὰς παρακαλῶ ὅμως ἄλλοτε νὰ μὴ κάμνετε διαπραγματεύσεις μετ' τὸν Γιάννην. Καὶ ἀντὶ δέκα ἑκατομμυρίων δὲν ἐπεθύμουν νὰ εὐρεθῶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῆς χθεινῆς ἐσπέρας.

Ὁ κύριος Χάρριτων ἐξεπλάγη.

— Πῶς ! εἶπεν. Ἐδῶκα ὅ,τι μοὶ ἐζήτησαν...

Ὁ Μαυρίκιος ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶτα, τύψας τὸ μέτωπόν του, ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Ἄ ! τί ἀνόητος εἶμαι ! — ἀνεφώνησεν. — Ὁ κύριος Γιάννης ἰδιοποιήθη προκαταβολικῶς τὸ τέταρτον τοῦ ποσοῦ. Πρὸς τίνα δύναται τις πλεόν νὰ ἐμπιστευθῆ, πρὸς Θεοῦ ! Ἀρκεῖ ἔχει καλῶς ὅ,τι τελειώνει καλῶς. Αὐριον θὰ εἰδοποιήσω τὸν πατέρα μου ν' ἀποστείλῃ ὑμῖν τετρακιςχιλίαις λίρας.

— Νεανία, — ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ θεῖος τῆς Ἐλενίτσας — ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἡ ἀνεψιά μου ἀξίζει ὅσον καὶ εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Δέν μοι ὀφείλετε εἰμὴ τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ, πληρωτέον μετ' τὴν ἀνεσίαν σας.

ΙΖ'

Οἱ ἐμπρησμοί, οἱ σεισμοὶ καὶ αἱ ὑπὸ ληστών ἀρπαγαὶ εἶναι λίαν συνήθεις εἰς τὴν Σμύρνην, ὥστε οἱ κάτοικοι αὐτῆς δὲν ἀπασχολοῦνται ἐπὶ μακρὸν περὶ αὐτῶν. Ἄλλὰ τὸ τελευταῖον ἐγχείρημα τοῦ Γιάννη εἶχέ τι ρομαντικόν, διεγείρον ἰδίως τὴν κοινὴν περιεργίαν.

Αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν περὶ αὐτοῦ κατὰ τὸν ἴδιον ἐκάστη αὐτῶν τρόπον, ἀλλὰ τὰ τοπικὰ χρονικὰ τὸ ἐξήτασαν ἐν ταῖς λε-

πομερείαις, ἐπανέλαβον αὐτὸ διαφοροτρόπως ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας καὶ το ἔκρινον ἐπίσης ποικιλοτρόπως, κατὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τῶν σχολιαζόντων αὐτό.

Εἰς τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν αἱ ψυχαὶ ἐξήφθησαν, μικροῦ δ' ἐδέησε νὰ παρασταθῇ ὁ Μαυρίκιος ὡς ἥρωος μυθιστορήματος. Ἡμίσεια δωδεκάς ἑκατομμυριούχων δεσποινίδων περιέμενον ἐν μόνον νεῦμά του, ὅπως γίνωσι κυρίαί Βιλφερῶν καὶ τῷ ἀποδώσωσι μετὰ τόκου τὸ ποσόν, ὅπερ ἐπλήρωσε τόσον ἱπποτικῶς.

Εἰς τὰ κατώτερα κοινωνικὰ στρώματα ἐπέμενον, ὅτι ἡ Ἐλενίτσα εἶχεν ἐκτεθῆ ἀνεπανορθῶτως καὶ ὅτι ὁ γάμος μετὰ τοῦ ἰατροῦ ἦτο ὑποχρεωτικὸς. Ἀληθῶς εἶπειν ὅμως, δὲν ἦτο ἐκείνη ἢ ὑπὸ τῆς Ἄνεττας προσδοκωμένη ἐκβασίς ἢ δεσποινὶς Λεωνίδου, μὴ δυναμένη, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ πράξῃ τι ἕτερον, ἐδήλου μετὰ ψυχρότητος, ὅτι τὸ γεγονός δὲν ἦτο πολὺ ἐνδοξον διὰ μίαν νέαν καὶ ὅτι ὁ Γάλλος νεανίας ἐγίνωσκεν ἄριστα τί ἔπραττε, διευθυνόμενος πρὸς τὸ ὄρος. Ἄλλ' ἐλησμονεῖ νὰ προσθέσῃ, ὅτι ὁ Μαυρίκιος δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ οὐδ' αὐτῆς τῆς πατρικῆς οἰκίας του, ὅπως εὖρη σύζυγον ἐπίσης ἢ μᾶλλον πλουσίαν τῆς Ἐλενίτσας καὶ ὅτι αὐτὴ αὕτη ἦτο ἡ ἀληθὴς ἔνοχος τῆς ἀρπαγῆς.

Παρὰ τῷ ὄχλῳ τὸ πρᾶγμα συνεζητεῖτο ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ Γιάννη καὶ τῆς συμμορίας του, πάντες δ' ὁμοφώνως παρεδέχοντο, ὅτι ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων πράξεων, οὐχὶ τόσον ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν λύτρων, ὅσον ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα τῆς ἐκτελέσεως. Ὅποιος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Γιάννης ! Νὰ ἔλθῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν Σμύρνην ! Νὰ διανύσῃ πεζῇ ἑκατὸν χιλιόμετρα ἐντὸς τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων !

Ἐὰν ὅμως οἱ θαυμασταὶ του ἐγίνωσκον ὅτι ἠπάτησε τοὺς συντρόφους του, ἤθελον ἐρυθριάσει διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν των.

Ὁ κύριος Χάρριτων, γνώστης τοῦ τόπου, εἶχεν ἐπιβάλει εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ τηρήσωσι μυστικὴν τὴν πανουργίαν τοῦ ἀρχιληστοῦ, διότι τοιοῦτοτρόπως ἐκράτει αὐτὸν ὑπὸ τὸν φόβον τῶν συμμοριτῶν αὐτοῦ καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι ἐκτὸν ὅ,θ' ἠδύνατο νὰ περικυβιάσῃ ἀκινδύνως.

Ἐπίσης ὁ κύριος Χάρριτων, δι' ἀνηκεῖν κούστων προσπαθειῶν, εἶχεν ἐμποδίσει τὰ τὴν διὰ γάλλων ναυτῶν καταδιώξιν τῶν ἐκ ληστών, κατορθώσας νὰ πείσῃ τὸν πλοίαρχον, ὅτι ἡ ἐκστρατεία ἤθελον ἔχει ὡς μόνον ἀποτέλεσμα τὴν σφαγὴν τῶν αἰχμαλώτων.

— Καλὰ, εἶχεν ἀποκριθῆ ὁ ἀξιωματικὸς, ἀλλ' ἡ τιμὴ τῆς στολῆς ;

— Ὁ ἰατρὸς σας ὅμως δὲν ἔφερε τίνα, στολὴν του.

Αὕτη ἡ παρατήρησις μετέπεισε τὸν πλοίαρχον, ὅστις ἠρέεσθη νὰ δηλώσῃ, ὅτι ἤθελε θέσει εἰς τὴν φυλακὴν τὸν Βιλφερῶν... ἐὰν ἐπέστρεφε ζῶν.

Εὐνόητον εἶναι, ὅτι, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Μαυρίκιου, δὲν ἐγένετο λόγος

περί φυλακισέως του, ὅτι πρῶτος ὁ πλοίαρχος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, μόλις θέσαντος τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ ὅτι ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἐνηγκαλίσθησαν αὐτόν, διότι ἐλατρεύετο ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ πληρώματος. Τὸ γεῦμα μετεβλήθη εἰς πραγματικὴν ἐορτήν· δὲν ἔλειψαν ἢ εὐθυμία καὶ ὁ καμπανίτης, οὐδ' οἱ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον πονηροὶ ὑπαιγιμοὶ «περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς ἀνὰ τὰ ὄρη αἰχμαλωσίας». Αὐτὸς ὁ ἦρωας τῶν συμβάντων μετέσχε τῆς κοινῆς φαιδρότητος, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν εὐτυχεῖ, διότι ἡγάπα ἀνταγαπώμενος καὶ διότι ἠσθάνετο τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου του. Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἠγρύπνησαν μέχρι βαθείας νυκτός, ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος, καίτοι κεκοπιακῶς, δὲν κατεκλίθη εἰμὴ ἀποῦ ἔγραψε μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα του

«Διὰ τὰ χρήματα, ἔγραψεν ἐν συμπεράσματι, δύναμαι νὰ περιμείνω ἐν τῇ δύο ταχυδρομεῖα· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄλλο πρᾶγμα, τηλεγράφησόν μοι παραχρῆμα, ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς».

Παρήλθεν ὀλόκληρος ἑβδομάς ἀνευ τηλεγραφήματος. Ἡ ἔλλειψις αὕτη ὑπῆρξε σκληρὰ ἀπογοήτευσις διὰ τὸν ἀνυπόμονον ἐρωμένον. Οὐχ ἤττον, ὁ Μαυρίκιος, σκεπτόμενος ὠριμότερον, ἐνόει ὅτι ὁ πατήρ του, συνετὸς καὶ συστηματικὸς ἀνὴρ, ἴσως ἐθεώρει ἀνεπαρκῆς τὸ τηλεγράφημα, προκειμένου περὶ τοῦ βίου ὀλοκλήρου τοῦ υἱοῦ του.

Ἄλλως, ὁ Μαυρίκιος ἠδύνατο νὰ ὑπομῆν... Ἐβλεπεν ἐκάστην ἑσπέραν ἐν οἰκειότητι ἐκείνην, τὴν ὁποίαν καθ' ἑαυτὸν ἀπεκάλει μνηστήν του. Ἐπὶ τῇ προφάσει ἀδιαθεσίας τῆς Ἑλενίτσας, οἱ Χάρρισων εἶχον διακόψει τὰς ὑποδοχὰς των, ὥστε οὐδεὶς ἀδιάφορος προσήρχετο νὰ ἐνοχλήσῃ τοὺς δύο ἐραστὰς.

Θὰ ἐφοβούμην νὰ θεωρηθῶ ὑπερβολικὸς ἐὰν ἔλεγον, ὅτι τὸ χαριτωμένον ζευγὸς ἐπεπόθουν τὸν Σπύρον καὶ τὸ σπήλαιον, διότι ἡ αἰθουσα τῆς Ἀθηνᾶς ἐφαίνετο παρέχουσα ἤττονα, διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν καρδιῶν των, ἐλευθερίαν. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι ἡ κυρία Χάρρισων ἐπετῆρει τοὺς δύο νέους μετὰ τινος ἀνησυχίας, ὅτι δ' ἐπεθύμει νὰ μάθῃ, ἐὰν εἶχον δοθῆ σπουδαίως ἀμοιβαίαι ὑποσχέσεις. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τῆς οὐδὲ σκιὰ ὑπῆρχεν ἐνθαρρύνσεως.

Ὁ Μαυρίκιος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὴν Ἑλενίτσαν, ἣν οὐδέποτε ἔβλεπε μόνην, ἀφελὴς δ' εἰς τὰς ἰδίαις του ὑποθέσεις, ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἐπίστευεν, ὅτι ἡ κυρία Χάρρισων ἐπεφύλαττεν ἴδιον ὑποψῆφον καὶ ὅτι ἐφοβεῖτο μήπως ἴδῃ παρεμβλλόμενον ἕτερον, ἐνουούμενον ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ἡ τοιαύτη πεποιθήσις, κρατυνομένη ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐκώλυεν αὐτόν τοῦ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν συμμαχίαν ἢ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐτῆρσε σιγὴν ἐκ συνέσεως, πεπεισμένος ὅτι τὰ πρᾶγματα ἤθελον τραπῆ ὑπὲρ αὐτοῦ ἅμα ὡς ἤθελε λαλήσει, πλὴν εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ λαλήσῃ πρὶν

ἢ λάβῃ ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς του. Οὐχ ἤττον ἔβλεπε καθ' ἐκάστην τὴν Ἑλενίτσαν, μόνον δ' οἱ ὀφθαλμοὶ των καὶ αἱ ἐκφραστικαὶ χειραψίαι των ἔλεγον: «Οὐδὲν μετεβλήθη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ἄς περιμένωμεν».

Ὁ Μαυρίκιος, μετὰ τὴν εἰς τὴν Σμύρνην ἐπάνοδόν του, μετέβη εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας Λεωνίδου.

Δέον νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ πράξις του ἦτο ὑπερβολικὴ ἀβροφροσύνη, πλὴν ἡγνῶει τί ὄφειλε πρὸς τὴν πρῶην φίλην του. Ἡ οἰκία ἦτο κεκλεισμένη.

Ἡ οἰκογένεια Λεωνίδου, ἐνδοῦσα εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Ἀννέττας, ἣτις ἔλεγεν ὅτι ἔπασχεν, ἐπετάχυνε τὴν εἰς Μπουρνόβα μετάβασίν της.

Ἐσπέραν τινά, μετὰ δύο ἑβδομάδας ἀπὸ τοῦ ληστρικοῦ συμβάντος, ὁ ἰατρός εἶπε πρὸς τὸν κύριον Χάρρισων:

— Τὴν πρῶιαν τῆς αὔριον ἔρχεται ταχυδρομεῖον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Κατὰ ποίαν ὄραν δύναμαι νὰ ἔλθω εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ὅπως σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων ἀντικειμένων;

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Σκῶτος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι περιμένω τὰ χρήματά σας! Μήπως ἐκάματε τὸν πατέρα σας νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τῷ θέτω τὸ μαχαίριον εἰς τὸν λαιμόν; Πιστεύσατε, ἀγαπητέ μοι, ὅτι δὲν ἐπείγομαι.

— Τὸ ἤξεύρω, ἀλλ' ἐπείγομαι ἐγὼ καὶ θὰ μάθετε αὔριον τὸν λόγον.

Ἡ Ἑλενίτσα, ἣτις ἐγίνωσκε τὸν λόγον, ἐγένετο κατακόρυφος, μόλις δ' ὁ Μαυρίκιος ἀπῆλθεν, ἔσπευσεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως μόνη προαπολαύσῃ τὰς συγκινήσεις τῆς ἐπιούσης.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ τόσον προσδοκωμένη ἡμέρα. Λίαν ἐνωρίς καὶ μάλιστα πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας, τὸ ἀτμόπλοιον τῶν Διαπορθμεύσεων ἠγκυροβόλει εἰς τὴν συνῆθη αὐτῷ θέσιν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ ταχυδρομικὴ λέμβος ἀπεβίβασε τοὺς φακέλους καί, μετὰ μίαν ὥραν, ὀλόκληρος στολισκὸς λέμβων, ὀρμωμένων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, διεσπάρη πρὸς διαφόρους διευθύνσεις. Ἐν αὐταῖς ἦσαν ἀξιωματικοὶ τῶν ἐλλιμενισμένων πολεμικῶν πλοίων, κομίζοντες τὰς διὰ τοὺς ἄνδρας τῶν πληρωμάτων ἐπιστολάς. Ἡ πρώτη ἐξαχθεῖσα τοῦ σάκκου ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίου-δ' Οὐρβίλ ἦτο ἢ διὰ τὸν Μαυρίκιον Βιλφερῶν, ὅστις, ἀρπάσας αὐτήν, ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ὅπως ἀναγνώσῃ αὐτὴν ἀνέτως.

Ἴδου τὸ περιεχόμενον της:

«Αγαπητόν μοι τέκνον,

Ἡ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ ἀνέγνωμεν μετὰ φρίκης τὴν διήγησιν τῶν συμβάντων σοι, τὰ ὅποια νῦν ἀναδημοσιεύουσιν ὄλαι αἱ ἐφημερίδες. Εὐλογοῦμεν τὸν Θεόν, ὅτι εἶσαι σφῶς καὶ ἀβλαβής! Τηλεγράφημα τοῦ πλοίαρχου σου πρὸς τὸ ὑπουργεῖον εἶχεν ἀναγγεῖλει τὸ γεγονός. Ἡ μήτηρ σου διήλθεν εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, κλαίονσα ἀδιακόπως· πλὴν ἕτερον τηλεγράφημα, δόξα τῷ Θεῷ, καθυσύχασεν ἡμᾶς.

Ὁμοί! δυστυχῆ μου φίλε, πάντα ταῦτα

εἶναι μὴδὲν, διότι εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἠλησμονοῦνται ταχέως αἱ δυσχερεῖς καὶ ἐπικίνδυναι ὥραι. Ἐγὼ ὁμως, ὅστις σὲ γνωρίζω, καρδία ἐνθουσιώδης καὶ διάνοια ψυχρά, βλέπω, ὅτι σοὶ παρασκευάζω πολὺ σοβαρὰν καὶ θλιβεράν ἀπογοήτευσιν! Μ' ἐρωτᾷς ἐὰν ἐνθυμοῦμαι τὴν κυρίαν Ρεννεφῶρ. Τὴν ἐνθυμοῦμαι μάλιστα πολὺ διὰ σέ, δι' ἡμᾶς, διότι ἠξέυρεις κάλλιστα, ὅτι ἡ λύπη σου εἶναι λύπη μας. Τώρα θὰ σοὶ εἶπω διατί, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, δὲν σοὶ ἀπήντησα τηλεγραφικῶς.

Ἡ κυρία Ρεννεφῶρ ἀπέθανεν εἰς φρενοκομεῖον πάσχουσα ἐξ ἐπιφοβωτάτης παραφροσύνης. Ἐλησμόνησας, λοιπόν, τὴν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἐπίσκεψίν της, τοὺς ὑπ' ἐμοῦ ἐκφρασθέντας σοὶ φόβους μου καὶ τὴν ἀποστολὴν, δι' ἣς σ' ἐπεφόρτισα τότε; Ἄ! αἱ προγνώσεις μου ἐπληθύνεσαν πέραν τῶν φόβων μου!

Τέκνον μου, ἄς μὴ τορνεύωμεν τὰς φράσεις. Οὐδέποτε, ἐφ' ὅσον ἐγὼ ζῶ, θὰ ἐνυμφευθῆς τὴν θυγατέρα παραφρονοῦ ποτέ, ποτέ! Ἴσως θὰ ἐπειθῆς ἢ ἄπεπλάνας πατέρα μὴ ἰατρόν· οὐδέποτε ὁμως τὸν ἰδικόν σου!... Ὅχι· εἶδον, παρῆσθην εἰς πολλὰ φρικώδη δράματα· βομβοῦσιν εἰσέτι εἰς τὰ ὠτά μου πολλαὶ γοεραὶ κραυγαί, βλασφημίαι δαιμόνων ἢ ὄρυγμοὶ κτηνῶν. Εἶδον πολλοὺς πατέρας, κατασκοπεύοντας μετὰ φρίκης τὸν ἐλάχιστον σπασμὸν ροδοχρόου προσώπου καὶ ἐρωτῶντάς με διὰ τοῦ βλέμματος: «Μήπως καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τρελλόν;» Ἄλλως, φίλε μου, εἶσαι ἐπίσης ἰατρός καὶ με νοεῖς. Λοιπόν, ἠξέυρεις ὅτι ἔχω δίκαιον, ὅτι εἶναι ἀδύνατον καὶ δὲν ἐπιμένεις Δὲν εἶναι ἀληθές;

Δυστυχῆς μικρά! Καταλαμβάνω ἐκ τῆς διηγῆσεώς σου, ὅτι οὐδέποτε εἶπον αὐτῇ, ὅτι ἡ μήτηρ της ἀπέθανε παράφρων. Ὁ Θεὸς φυλάξοι νὰ το καταστήσωμεν ὑμεῖς αὐτῇ γνωστὸν· σκέφθητι ὅτι σοὶ ἀπεκάλυψα μυστικὸν τοῦ ἐπαγγέλματος ἡμῶν!... ὅτι δήποτε δ' ἂν συμβῆ τήρησον αὐτό.

Ἐκεῖνος ὁμως, τὸν ὁποῖον συλλογίζομαι καὶ λυποῦμαι, εἶσαι σὺ, ἀγαπητέ μοι, διότι βλέπω ὅτι ἀγαπᾷς αὐτὴν πολὺ καὶ φαντάζομαι, ὅτι εἶναι ἀξία τοῦ ἐρωτῆσόν σου. Ἄλλως, τὰ πάντα συνετέλεσαν εἰς τούτο. Ἡ εἰς τὴν Σμύρνην συνάντησις, ἡ ἀναγνώρισις, τὸ ρομαντικὸν ἐπεισόδιον τῶν ληστῶν! Ἐνεκα τούτου, σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι ἠγγισα τὴν ὑγιῆσάρκα. Σὺ γνωρίζεις τὴν μέθοδον ὀλιγαὶ κραυγαί, ἢ πληγὴ αἰμάσει ἀφθόνως, ἢ ἄλλ' ἢ ἐπούλωσις ἐπέρχεται ταχυτέρα. Ὁ πλοίαρχός σου, πρὸς ὃν ἐνεπιστεύθη ἐφ' ὅσον ἠδυνήθη, θὰ σοὶ ἐξηγήσει τὰ λοιπὰ. Ἐγὼ μόνον σοὶ λέγω: Ἐσο ἀνὴρ· ἐὰν δέ με θεωρῆς σκληρόν, συγχώρησόν με. Νὰ θυσιάσω τὰ πάντα χάριν τοῦ μέλλοντος τῆς οἰκογενείας μου εἶναι καθκόν μου, τὸ ὁποῖον ἐκπληρῶ με τὴν ψυχὴν βαθέως τεθλιμμένην, ἀλλὰ θὰ ἐκπληρώσω μέχρι τέλους».

Ὁ Μαυρίκιος ἀνέγνωσε μηχανικῶς τοὺς

τελευταίους στίχους τῆς τρομερᾶς ἐπιστολῆς. Ἦτο κεραυνόπληκτος. Ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐβασάνιζεν ἑαυτόν, ὅπως ἀνεύρη τὰς δυνατὰς κατὰ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Ἑλενίτσας ἀντιρροήσεις. Ἄλλ' οἴμοι! δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν, ἣν ὁ πατήρ του κατέστησεν αὐτῷ γνωστήν· δὲν προσεδόξα ἰδίως τὸ «ποτέ» ἐκεῖνο, τρίς ἐπαναλαμβάνομενον, ὡς ἀμετάκλητος καταδίκη.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξηγέρθη κατὰ τῆς πατρικῆς θελήσεως, διότι ἤρατο δι' ὄλων τῶν δυνάμειων καρδίας ἐντίμου καὶ νεανικῆς. Ἄβυσσος ἠνεψύθη μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀγαπωμένης γυναικός. Τί ὅμως ἐσήμαινε; Ὅτ' ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅπως ὑπερπηδήσῃ αὐτήν, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ βάθος τῆς. Ὄφειλε νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν πατέρα του; Ὅτ' παρήκουε; ἢ παρητεῖτο μάλιστα τῆς θέσεως του καὶ τῆς πατρικῆς περιουσίας του; ἢ ἐγκατέλειπε τὴν πατρίδα του καὶ θὰ ἐνεκαθίστατο εἰς τὴν Σμύρνην... τίς εἶδεν ἐὰν ὁ Θεὸς δέν τον ἠσπλαγγνίζετο! Ἡ ἀπαίσια κληρονομία δὲν μεταδιβάλλεται ἀλανθᾶστως εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἄλλως, ἐάν ποτε ἡ παραφροσύνη προσέβαλλε τὴν θυγατέρα, ὡς εἶχε προσβάλει τὴν μητέρα, αὐτὸς θὰ ἠσθάνετο τὴν θλιβερὰν παραμυθίαν, ὅτι ἐθυσιάσθη ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς πλάσματος· θὰ ἦτο ὁ φύλαξ αὐτῆς· ἐκείνη δὲν θ' ἀνεγνώριζεν ἄλλην δύναμιν εἰμὴ τὰ φιλήματα του καὶ ἄλλας ἀλύσεις εἰμὴ τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τῆς. Ὅτ' τῷ ὄφειλε τοῦλάχιστον τὴν τύχην τοῦ ν' ἀγνοῆ δ' ἀπαντᾶ τὴν χεῖρονα τοῦ θανάτου ἐκείνην ζωὴν, συρομένη εἰς τὰ ἀπαίσια ἐκεῖνα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχε πολλάκις ἐπισκεφθῆ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἰατρικῶν σπουδῶν του.

Πλὴν μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν αὐτῷ ἡ μνήμη. Πῶς εἶχε λησμονήσει τὸ ἐκ Παρισίων μέχρι τοῦ Οἴκου - Λαφίτ φοβερὸν ταξιδίον μετὰ τῆς μητρός, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο ἕτοιμον, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ νὰ φονεύσῃ αὐτήν; Ἦσθάνετο νῦν αὐθις τὸν φόβον, τὸν ὅποιον εἶχε τότε αἰσθανθῆ, Θεέ μου! Ἐὰν πρόκειται περὶ ταξιδίου μακροτέρου τοῦ ταξιδίου τῆς ζωῆς ὀλοκλήρου! Ἦκουε δὲ τὴν φωνήν, ἣτις, μὲ τὴν διπλὴν αὐθεντίαν τοῦ πατρὸς καὶ ἱατροῦ, ἔκραζεν αὐτῷ: «ποτέ, ποτέ!»

Οὗτος λοιπὸν ἦτο ὁ λόγος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο ὀρατὴ, πρὸ δύο ἐβδομάδων, ἡ κυρία Χάρρισων! Ἐνεκα τούτου, ἐθεῖστο σιωπηρὰ καὶ ἀνήσυχος τὴν Ἑλενίτσαν καὶ αὐτόν! Ἐμάντευσε τὸν ἐκεῖ ἄνω εἰς τὰ ὄρη γεννηθέντα ἔρωτα, γινώσκουσα δὲ τὸ παρελθόν, προησθάνετο τὴν λύπην, ἣτις ἐμελλε νὰ σπαράξῃ τὰς καρδίας των. Καὶ αὐτὴ, ἀναμφιβόλως, ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτήν: «ποτέ, ποτέ!»

Ἀπὸ τοῦ μικροῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου του ὁ Μαυρίκιος ἔβλεπε τὴν παράλιον ὁδὸν τῆς Σμύρνης καὶ ἐπ' αὐτῆς μίαν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν πολὺ καλῶς ἐγνώριζεν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ ἡ Ἑλενίτσα ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ καὶ τον περιέμενον.

Ὄφειλε νὰ μεταβῆ ἐκεῖ καὶ νὰ τῇ εἴπῃ: «ὁ πατήρ μου δὲν συναινεῖ,» τὸ δὲ τρομερώτερον, χωρὶς νὰ ἦναι δυνατόν νὰ τῇ εἴπῃ τὸν λόγον τῆς ἀποποιήσεως...

[Ἐπεται συνέχεια].

ΔΜΛ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Τέλος]

Z'

Εἰς τινὰ τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς Μόσχας, κομψὴ ἀμαξά ἔστη εἰς τὴν θύραν μεγάλου μεγάρου. Ὁ ὑπηρέτης κατηρχεταὶ ταχέως ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα, ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς δὲ κατέρχονται νεαρὰ ὠραία γυνὴ πλουσίως ἐνδεδυμένη καὶ ὁ σύζυγός τῆς. Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα ὕπερ διήνυσαν διέμειναν ἄφωνοι, καθήμενοι εἰς τὰς δύο γωνίας τῆς ἀμαξῆς, ἡ μὲν παρατηροῦσα δεξιόθεν, ὁ δὲ ἀριστερόθεν. Ὅταν κατῆλθον τῆς ἀμαξῆς ὁ σύζυγος οὐδόλως ἔσπευσε νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπηρέτην του διὰ νὰ τῷ δώσῃ διαταγὴν τινὰ καὶ ἀνήλθε βραδέως τὴν κλίμακα, ἣν ἡ ὠραία σύνοδος του ἀνερριχήθη ἐλαφρῶς.

Τὸ ζεῦγος τοῦτο, οὐτινος ἡ ζοφερὰ ἀνία καὶ ἡ δυσαρμοστία ἐλέγχονται καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα συμβάντα τοῦ καθημερινοῦ βίου, εἶναι αὐτὸ τοῦτο, οὐτινος τὴν ἱστορικὴν ἐπειράθημεν νὰ διηγηθῶμεν. Εἶναι ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Παυλίνα.

— Τί ὠραῖο κοριτσάκι! τί καλὸ! ἀνέκραζεν ἡ Παυλίνα, θωπεύουσα παιδίον τινὰ τῆς πριγκηπίσσης, ἣν ἐπεσκέπτετο. Πόσα παιδιά λοιπὸν ἔχεις πριγκηπίσσα;

— Ἐξ.

— Δεῖξέ μοί τα, σὲ παρακαλῶ. Ἐπεθύμουν νὰ τὰ φιλήσω ὅλα.

Ἡ πριγκηπίσσα ἐσήμανε.

— Παρακάλεσε τὴν δεσποινίδα Ροδόλφου, εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρέτην, νὰ φέρῃ ἐδῶ τὰ παιδιά.

Δικροῦντων τούτων ὁ Ἀντώνιος διέμεινε λίαν σκυθρωπὸς εἰς τι θρονίον, ὀλίγας λέξεις μόνον προσθέτων εἰς τὰς ζωηρὰς καὶ ταχεῖας ἀναφωνήσεις τῆς συζύγου του.

— Καὶ σύ, Παυλίνα, εἶπεν ἡ πριγκηπίσσα, δὲν ἔχεις πάντοτε παιδιά;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Παυλίνα μειδιῶσα.

Ἡ παιδικγωγὸς εἰσήλθε μετὰ τῶν μικρῶν μαθητριῶν τῆς. Εἶναι αὕτη ὠραία νεανίς, ἀξιοπαρατήρητος διὰ τὴν χάριν τῆς καὶ τὸ μετριόφρον ἐξωτερικόν τῆς.

Ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Ἀντώνιος ἔκαμε κί-

νημα ἐκπλήξεως, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔλαβε νέαν ἔκφρασιν. Καίτοι ἡ σύζυγός του ἀπησχολεῖτο ὑπὸ τῶν παιδιῶν, ἐν τούτοις διὰ λαθραίου βλέμματος παρετήρησε τὴν ἐπιγενομένην μεταλλαγὴν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ συζύγου τῆς, ταῦτο χρόνως δὲ εἶδεν ὅτι ἡ νεαρὰ παιδικγωγὸς ὠρίασεν αἴφνης καὶ ἠρυθρίασεν. Ἐὰν ἡ ζηλοτυπία δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀνευ ἔρωτος, ἀν' ἡ κακία δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἐφ' ὠραίου προσώπου, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Παυλίνα κατελήφθη ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ κακίστης σκέψεως. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ν' ἀποτείνῃ παντοίας φιλοφροσύνας πρὸς τὴν πριγκηπίσσαν, ἀλλ' ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς βλέμμα μεστὸν βαθείας περιφρονήσεως.

Ὁ Ἀντώνιος ἠσθάνετο ἐκυτὸν ἐστενωχωρημένον, ἀγνοῶν δὲ τί νὰ πράξῃ, ἐστράφη πρὸς τὴν παιδικγωγόν.

— Δεσποινίς Ροδόλφου... χαίρω, διότι σὰς συνήντησα.

Ἡ νεανίς ὑπεκλίθη.

— Ὁ πατήρ σας...

— Τὸν ἔχασα, πρὸ πολλοῦ ἤδη, ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμίλα διὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Πῶς! ἀπέθανε;

— Μάλιστα, πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ πλέον.

— Γνωρίζετε τὴν δεσποινίδα Ροδόλφου; εἶπεν αἴφνης ἡ πριγκηπίσσα.

— Ἐγνώρισα τὸν πατέρα τῆς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος προσπαθῶν νὰ λάβῃ ἀφελὲς ὕφος. Ἦτο ἀγαθώτατος ἀνθρώπος.

Μετ' ὀλίγον ἀμφοτέροι οἱ σύζυγοι περατώσαντες τὴν ἐπίσκεψίν των ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἀμαξάν.

— Ἐλαβον λοιπὸν τὴν εὐχαρίστησιν, εἶπεν ἡ Παυλίνα, νὰ ἴδω σήμερον πάλαι ἄν γνωριμίαν σου;

Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶχες πράγματι καὶ κακὸ ροῦστο.

Ἡ αὐτὴ σιωπῇ ἐκ μέρους τοῦ Ἀντωνίου.

— Ὅτ' ἦναι, νομιζῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Παυλίνα κόρη κἀνενοῦ ἐμβαλωματοῦ.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ ἀμαξά ἔφθασε πλησίον τῆς ἀγγλικῆς Λέσχης.

— Σταμάτησε, ἐφώνησεν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην του. Ὅτ' καταβῶ ἐδῶ.

— Εἰς τῆς πριγκηπίσσης σου Σπλετμίνα, εἶπεν ἡ Παυλίνα.

Οἱ ἵπποι ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδὸν των οἱ δὲ διαβάται ἀπεθαύμαζον τὸ λαμπρὸν ὄχημα καὶ τὴν χαριεστάτην γυναῖκα, ἣτις εὕρισκετο ἐντός, νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν μζαλακῶν προσκεφαλαίων.

Δύο μῆνες παρήλθον. Τὸ φθινόπωρον ἐπλησίασε καὶ ἤδη εἰς τὰ δωμάτια ἀνάπτουν πῦρ. Ὁ Ἀντώνιος εὕρισκεται ἐν τῷ γραφεῖοῦ του, μόνος, ρεμβῶς, θεωρῶν ἀορίστως τὸ σπινθηροβόλον ἐν τῇ ἐστία του πῦρ. Εἰσέρχεται ὁ θαλαμηπόλος του καὶ διὰ μυστηριώδους ὕφους τῷ ἐγχειρίζει ἐπιστολήν. Ὁ Ἀντώνιος λαμβάνει ἀνησυχῶς τὴν ἐπιστολήν ταύτην, νεύει τῷ ὕ-